

CUỘC KHẢI HOÀN CỦA VUA

(Tìm hiểu Matthêu tiếp theo / Matthêu 21:1-28:20)

Buổi sáng Chúa Nhật Lễ Lá ở Bethany và dọc theo con đường dẫn vào Giêrusalem thật náo động. Được biết là Chúa Giêsu vào thành thánh hôm đó. Dân chúng tụ tập lại từng đám. Một con lừa non được dắt đến và các môn đệ, sau khi trải áo choàng của họ trên lưng nó, đặt Chúa Giêsu ngồi lên trên, và đám rước khởi hành. Cuộc diễu hành nhỏ này không thể long trọng bằng những cuộc rước của ngày phong vương hay ngày nhậm chức tổng thống; nhưng nó có ý nghĩa rất lớn cho thế giới. Chúa Giêsu lần đầu tiên cho phép công chúng tung hô và ăn mừng uy quyền của Ngài như là Vua-Thiên Sai (the Messiah-King). Hồi kết đang đến gần thật gấp rút nên Ngài phải tự giới thiệu mình là Đấng Thiên Sai, dù nếu bị người ta chối bỏ.

Trong sự nồng nhiệt của họ dân chúng chặt các cành cây từ các cây cọ và cây ôliu và trải trên mặt đường, trong khi tiếng hô vang đầy trời. Họ tin Chúa Giêsu, và với tất cả sự nồng nhiệt của Phương đông họ đón chào Vua của họ. Để trả lời cho câu hỏi của một người nào đó trong đám đông “Ai vậy?” họ trả lời rõ ràng “Đây là ngôn sứ Giêsu, từ Nazareth miền Galilêa”. Phải có can đảm mới dám nói câu này ở Giêrusalem. Chúa Giêsu không vào thành thánh như một người thắng trận khải hoàn như là người Lamã đã làm. Không kiếm trong tay. Trên đầu Ngài không có những biểu ngữ dính đầy máu. Sứ mệnh của Ngài là ơn cứu độ.

Buổi chiều đám đông giải tán, và Chúa Giêsu trở về Bethany. Nhìn bên ngoài việc tấn phong Chúa Giêsu làm vua đã không thành vì chẳng có gì xảy ra. Vương quốc của Ngài đến không kèn không trống. Giờ của Ngài chưa đến. Đức Kitô phải là Đấng Cứu Thế trước hết, rồi Ngài lại đến lần nữa như là Vua các vua và Chúa các chúa.

Quyền lực của Đức Kitô bị đặt dấu hỏi khi Ngài vào Đền thờ và đuổi các người buôn bán ra ngoài, lật đổ các bàn đổi tiền và nói họ đã biến nhà Chúa thành hang ổ trộm cướp. Sau đó một cuộc tranh luận gay gắt đã nổ ra. “*Bấy giờ những người Phariseu đi bàn bạc với nhau, tìm cách làm cho Đức Giêsu phải lỡ lời mà mắc bẫy*” (22:15). Ngài chào từ biệt Giêrusalem cho đến khi Ngài trở lại để ngồi trên Ngài vua Đavít.

TƯƠNG LAI CỦA VƯƠNG QUỐC

Chúa trình bày diễn ngôn Núi Cây Dầu của Ngài. Trong đó Ngài tiên báo về tình trạng của thế giới sau khi Ngài về trời cho đến khi Ngài lại đến trong vinh quang để xét xử muôn dân về việc họ đối xử ra sao với những anh em của Ngài, người Dothái (Mt 25). Đây là cuộc phán xét các thánh theo công trạng họ đã làm. Đây là cuộc phán xét các dân Ngoại liên quan đến thái độ của họ đối với dân Chúa.

Hầu hết diễn ngôn của Chúa Giêsu trong chương 24 và 25 được dành cho việc trở lại lần thứ hai của Ngài. Ngài khuyên nhủ người ta phải sẵn sàng trong các dụ ngôn người đầy tớ trung thành, mười trinh nữ, và các nén bấc.

SỰ CHẾT VÀ SỰ PHỤC SINH CỦA NHÀ VUA

Chúng ta đã trải qua một vài biến cố nổi bật trong cuộc đời Chúa Giêsu; bây giờ chúng ta bước vào bóng tối khi chúng ta bước vào vườn Ghếtsimani (Gethsemane). Chúng ta thấy Con Abraham, Cửa Lễ Hiến Tế, chết để tất cả các nước trên trái đất được chúc phúc bởi Ngài. Chúa Giêsu bị giết bởi vì Ngài tuyên bố mình là Vua Israen. Ngài đã chối dậy từ cõi chết bởi Ngài là Vua (Cvtd 2:30-36). Mặc dầu số đông môn đệ tin vào Chúa Giêsu và theo Ngài, phe Dothái đối nghịch cay cú và họ quyết định tìm cách giết Ngài. Dựa vào tội báng bổ thần thánh (blasphemy),

và tội tuyên bố mình là Vua Dân Dothái, tức là kẻ thù của hoàng đế Lamã, Chúa Giêsu bị điệu tới dinh Philatô để mang đi đóng đinh.

Không phải một mình Phúc Âm Matthêu ghi lại tình trạng khủng khiếp của cuộc thương khó của Đấng Cứu Thế; nhưng ông làm chúng ta cảm thấy rằng trong một chuỗi sỉ nhục chế diễu như –mạo gai, vương trượng, tấm bảng trên thập giá – chúng ta có một nhân chứng công chứng cho vương quyền, mặc dầu nó chỉ là sự khinh thường dễ dãi.

Sau khi bị treo trên cây thập ác sáu giờ, Đấng Cứu Thế chết, không phải chỉ bởi đau đớn thể xác thôi nhưng còn vì một trái tim tan nát bởi vì Ngài mang lấy tội lỗi của toàn thế giới. chúng ta nghe tiếng kêu khải hoàn, “Mọi sự đã hoàn tất!”. Ngài đã trả món nợ của tội lỗi và trở thành Đấng cứu độ thế giới!

ÔN CỨU CHUỘC PHẢI TRẢ GIÁ ĐẤT!

Cách thức Đấng Thiên Sai chết đã được tiên báo bằng nhiều kiểu và nhiều biểu tượng khác nhau trong Cựu Ước. Con rắn đồng trong sa mạc biểu thị rằng Ngài sẽ được nâng lên cao, con chiên trên bàn thờ Dothái chỉ ra rằng máu Ngài phải đổ ra. Bàn tay bàn chân của Ngài bị đâm thấu; Ngài phải chịu thương tích và tra tấn; tai Ngài đầy những lời sỉ vả; áo Ngài bị mang ra bóc thăm và dấm được mang cho Ngài uống. Tất cả những sự kiện về lúc Đấng Thiên Sai chết đã được tiên báo trong sách ngôn sứ của người Dothái. Nhưng đó không phải là tất cả câu chuyện cứu chuộc. Chúa Giêsu được đặt trong ngôi mộ của ông Giuse, và vào ngày thứ ba Ngài chỗi dậy, như Ngài đã nói. Đây là nhân chứng quan trọng nhất của vương quyền Ngài. Người ta nghĩ rằng Ngài đã chết và vương quốc Ngài đã thất bại. Bằng sự sống lại của Ngài Đức Kitô bảo đảm cho các môn đệ Ngài rằng Nhà Vua vẫn đang sống và một ngày kia Ngài sẽ trở lại để thiết lập vương quốc Ngài trên trái đất.

Việc lên trời của Chúa Giêsu không được ghi lại trong Matthêu. Tấm màn bao phủ Đấng Thiên sai vẫn còn trên trái đất, bởi vì chính trên trái đất chứ không phải trên trời mà Con Vua Đavít sẽ cai trị trong vinh quang. Lần cuối cùng người Dothái nhìn thấy Đức Kitô khi Ngài ở Núi Cây dầu (Mount of Olives). Lần kế tiếp họ thấy Ngài Ngài cũng sẽ ở trên Núi Cây dầu! (đọc Giacaria 14:4; Cvtd 1:11).

SỨ MỆNH TOÀN CẦU

“Thầy đã được trao toàn quyền trên trời dưới đất. Vậy anh em hãy đi và làm cho muôn dân trở thành môn đệ, làm phép rửa cho họ nhân danh Chúa Cha, Chúa Con, và Chúa Thánh Thần, dạy bảo họ tuân giữ mọi điều Thầy đã truyền cho anh em. Và đây, Thầy ở cùng anh em mọi ngày cho đến tận thế” (18:18-20).

Sứ mệnh họ được sai đi là sứ mệnh gì? Có phải chiếm đóng toàn thế giới với các đạo quân và bắt người ta quy phục dưới lưỡi gươm? Không, nhưng *“làm cho muôn dân trở thành môn đệ”*.

Từ đỉnh núi thẳng thiên của Ngài các môn đệ khởi đầu sứ mệnh này, được chiếu sáng từ trung tâm đó, họ đã tiếp tục đi mọi nơi cho đến tận cùng thế giới. Kitô giáo không phải là quốc giáo hay sắc tộc giáo. Nó không bị giới hạn bởi núi non hay biển cả, nhưng nó bao trùm toàn cầu.